

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 189 (XXXIII) — Nr. 828

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Luni, 30 august 2021

SUMAR

<u>Nr.</u>		<u>Pagina</u>
ACTE ALE CAMEREI DEPUTAȚILOR		
4.	— Decizie privind convocarea Camerei Deputaților în sesiune ordinară	2
DECRETE		
942.	— Decret privind încetarea raporturilor de serviciu ale unui chestor de poliție din Ministerul Afacerilor Interne	2
943.	— Decret privind eliberarea din funcție a unui procuror	3
944.	— Decret privind eliberarea din funcție a unui procuror	3
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE		
	Decizia nr. 378 din 8 iunie 2021 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 281 alin. (1) din Codul de procedură penală, ale dispozițiilor art. 4 alin. (2) și ale art. 7 din Legea nr. 255/2013 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală și pentru modificarea și completarea unor acte normative care cuprind dispoziții procesual penale	4–8
ORDONANȚE ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI		
6.	— Ordonanță privind reducerea impactului anumitor produse din plastic asupra mediului	9–16

ACTE ALE CAMEREI DEPUTAȚILOR**PARLAMENTUL ROMÂNIEI
CAMERA DEPUTAȚILOR****DECIZIE****privind convocarea Camerei Deputaților în sesiune ordinară**

În temeiul dispozițiilor art. 66 alin. (1) și (3) din Constituția României, republicată, și ale art. 34 lit. a) din Regulamentul Camerei Deputaților, aprobat prin Hotărârea Camerei Deputaților nr. 8/1994, republicat,

președintele Camerei Deputaților d e c i d e:

Articol unic. — Camera Deputaților este convocată în a doua sesiune ordinară a anului 2021, în ziua de miercuri, 1 septembrie 2021, ora 16,00.

PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR
LUDOVIC ORBAN

București, 30 august 2021.
Nr. 4.

D E C R E T E**PREȘEDINTELE ROMÂNIEI****D E C R E T****privind încetarea raporturilor de serviciu
ale unui chestor de poliție din Ministerul Afacerilor Interne**

În temeiul prevederilor art. 94 lit. b) și ale art. 100 din Constituția României, republicată, ale Legii nr. 360/2002 privind Statutul polițistului, cu modificările și completările ulterioare, precum și ale Legii nr. 223/2015 privind pensiile militare de stat, cu modificările și completările ulterioare,
având în vedere propunerea ministrului afacerilor interne,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — La data de 31 august 2021, domnului chestor de poliție Tîrsînoagă Ion Ionel îi încetează raporturile de serviciu cu Ministerul Afacerilor Interne.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
KLAUS-WERNER IOHANNIS

În temeiul art. 100 alin. (2) din
Constituția României, republicată,
contrasemnăm acest decret.

PRIM-MINISTRU
FLORIN-VASILE CÎȚU

București, 30 august 2021.
Nr. 942.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI**DECRET****privind eliberarea din funcție a unui procuror**

În temeiul prevederilor art. 94 lit. c), art. 100 alin. (1) și ale art. 134 alin. (1) din Constituția României, republicată, ale art. 65 alin. (1) lit. b) și alin. (2) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare, precum și ale art. 40 alin. (2) lit. d) din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

având în vedere Hotărârea Secției pentru procurori a Consiliului Superior al Magistraturii nr. 781/2021,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — La data de 1 septembrie 2021, doamna Anișoara Preda, procuror la Parchetul de pe lângă Judecătoria Sectorului 2 București, se eliberează din funcție ca urmare a pensionării.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
KLAUS-WERNER IOHANNIS

București, 30 august 2021.

Nr. 943.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI**DECRET****privind eliberarea din funcție a unui procuror**

În temeiul prevederilor art. 94 lit. c), art. 100 alin. (1) și ale art. 134 alin. (1) din Constituția României, republicată, ale art. 65 alin. (1) lit. b) și alin. (2) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare, precum și ale art. 40 alin. (2) lit. d) din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

având în vedere Hotărârea Secției pentru procurori a Consiliului Superior al Magistraturii nr. 782/2021,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — La data de 1 septembrie 2021, doamna Elena-Luminița Merișescu, procuror cu grad profesional corespunzător Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție la Parchetul de pe lângă Tribunalul Iași, se eliberează din funcție ca urmare a pensionării.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
KLAUS-WERNER IOHANNIS

București, 30 august 2021.

Nr. 944.

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 378**

din 8 iunie 2021

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 281 alin. (1) din Codul de procedură penală, ale dispozițiilor art. 4 alin. (2) și ale art. 7 din Legea nr. 255/2013 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală și pentru modificarea și completarea unor acte normative care cuprind dispoziții procesual penale

Valer Dorneanu	— președinte
Cristian Deliorga	— judecător
Marian Enache	— judecător
Daniel-Marius Morar	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia-Doina Stanciu	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Daniela Ramona Marițiu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantei Ministerului Public, procuror Nicoleta-Ecaterina Eucarie.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 281 alin. (1) din Codul de procedură penală, ale dispozițiilor art. 4 alin. (2) și ale art. 7 din Legea nr. 255/2013 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală și pentru modificarea și completarea unor acte normative care cuprind dispoziții procesual penale, excepție ridicată de Andrei Aurel Jean în Dosarul nr. 90/1/2019 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul de 5 judecători — Penal 1. Excepția formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.679D/2019.

2. La apelul nominal răspunde autorul excepției, personal, și asistat de domnul avocat lavorschi Alexandru, cu delegație depusă la dosar, iar pentru partea Unitatea Administrativ-Teritorială Municipiul Constanța răspunde domnul avocat Pangratie Cătălin, cu delegație depusă la dosar. Lipsesc celelalte părți. Procedura de citare este legal îndeplinită. Magistratul-asistent referă asupra notelor scrise depuse la dosar de către statul român, prin Ministerul Finanțelor Publice, prin care solicită respingerea excepției de neconstituționalitate.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul domnului avocat lavorschi Alexandru, care apreciază că jurisprudența Curții Constituționale în materie nu este aplicabilă cauzei deduse judecătii. Face referire la elemente de fapt ale cauzei și la considerentele hotărârii judecătorești pronunțate de către prima instanță. Arată că soluționarea dosarului în care a fost ridicată excepția de neconstituționalitate a început sub imperiul vechiului Cod de procedură penală, continuând sub imperiul noului Cod de procedură penală, însă cauza fiind în etapa cercetării judecătorești la momentul schimbării legislației, persoanele interesate nu mai pot invoca nulitatea absolută a legalității sesizării instanței. Astfel, spre deosebire de vechiul Cod de procedură penală, care reglementa nulitatea absolută ca remediu aplicabil acestei situații, noile dispoziții procesual penale reglementează posibilitatea invocării acestei nulități doar în etapa camerei preliminare. Or, în cauza de față, etapa camerei preliminare nu se poate parcurge, deoarece art. 7 din Legea nr. 255/2013 impune judecarea în continuare pentru cauzele aflate în faza cercetării judecătorești la momentul intrării în vigoare a noului Cod de procedură penală. Făcând referire la jurisprudența Curții Constituționale, apreciază că sunt încălcate prevederile art. 6 paragraful 3 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și ale art. 2 din Protocolul nr. 7 la Convenție. Apreciază că există suficiente argumente pentru schimbarea jurisprudenței Curții Constituționale și admiterea excepției de neconstituționalitate.

4. Având cuvântul, domnul avocat Pangratie Cătălin solicită respingerea excepției de neconstituționalitate, deoarece nu au intervenit elemente noi, care să determine schimbarea jurisprudenței Curții Constituționale. În ceea ce privește cele reținute în hotărârea primei instanțe, la care a făcut referire autorul excepției, arată că instanța de apel nu a apreciat în același sens.

5. Având cuvântul în replică, avocatul autorului excepției arată că nu s-ar fi ajuns la hotărârea instanței de apel dacă prima instanță ar fi avut posibilitatea aplicării în materia nulităților fie a dispozițiilor Codului de procedură penală din 1968, fie a noilor dispoziții procesual penale.

6. Având cuvântul, reprezentanta Ministerului Public apreciază că excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 281 alin. (1) din Codul de procedură penală este inadmisibilă. Arată că autorul excepției solicită ca printre motivele de nulitate absolută să fie și cel referitor la sesizarea instanței de judecată, invocând excepția de neconstituționalitate în etapa procesuală a apelului. Totodată, apreciază că susținerile autorului excepției relevă că acesta nu este de acord cu soluția pronunțată de instanța de fond. În subsidiar, invocând Decizia nr. 749 din 20 octombrie 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 72 din 22 ianuarie 2021, solicită respingerea excepțiilor de neconstituționalitate ca neîntemeiate. Arată că dispozițiile art. 7 din Legea nr. 255/2013 reglementează o prorogare legală de competență în raport cu un moment procesual, iar nu în raport cu criteriul naturii infracțiunii. Legiuitorul a identificat momentul procesual al începerii cercetării judecătorești în funcție de care cauzele rămân sau nu în competența instanțelor pe rolul cărora se află la momentul intrării în vigoare a legii procesual penale noi. Acest moment procesual este definit în lege, existând prevederi suficiente de clare care să permită autorului să înțeleagă ce înseamnă începerea cercetării judecătorești. Norma criticată este o normă de procedură de imediată aplicabilitate, caracterizată de principiul activității, neaducând atingere art. 1 din Legea fundamentală. Susține că normele din Legea nr. 255/2013 sunt norme tranzitorii a căror menire a fost aceea de a realiza o conciliere între vechile dispoziții procesual penale și noile dispoziții, norme caracterizate de principiul respectării drepturilor părților într-un proces echitabil. Singura dispoziție care prevede obligativitatea dublului grad de jurisdicție este cea prevăzută de art. 2 din Protocolul nr. 7 la Convenție, iar restrângerea numărului căilor de atac prin noul Cod de procedură penală nu este de natură a încălca această dispoziție. Apelul este o cale devolutivă de atac, părțile având garanții relative la valorificarea drepturilor procedurale. Chiar dacă nu au beneficiat de parcurgerea etapei camerei preliminare, părțile au avut posibilitatea invocării nulității absolute, potrivit Codului de procedură penală din 1968, în tot cursul procesului.

7. Având cuvântul, Andrei Aurel Jean, autorul excepției, susține că în jurisprudența Curții se vorbește despre aplicarea imediată a legii procesual penale, cu referire la art. 13 din Codul de procedură penală. Arată că teza finală a acestui articol reglementează excepția de la regulă, aceea a „situațiilor prevăzute în dispozițiile tranzitorii”. Astfel, legiuitorul a reglementat posibilitatea ca dispozițiile tranzitorii să prevadă ultraactivitatea legii vechi. Susține că problema de

neconstituționalitate nu rezidă în modificarea numărului gradelor de jurisdicție, ci în aceea că o nulitate absolută ce putea fi invocată, potrivit art. 197 din Codul de procedură penală din 1968, în orice fază procesuală, nu mai poate fi invocată, potrivit noilor dispoziții procesuale penale, deoarece dosarul său se afla în faza cercetării judecătorești. Apreciază că legiuitorul ar fi trebuit să instituie ultraactivitatea legii procesuale penale vechi în ceea ce privește condițiile și termenele aplicabile în materia invocării nulității absolute.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

8. Prin Decizia penală nr. 36 din 25 februarie 2019, pronunțată în Dosarul nr. 90/1/2019, **Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul de 5 judecători — Penal 1 a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 281 alin. (1) din Codul de procedură penală, ale dispozițiilor art. 4 alin. (2) și ale art. 7 din Legea nr. 255/2013 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală și pentru modificarea și completarea unor acte normative care cuprind dispoziții procesuale penale**, excepție ridicată de Andrei Aurel Jean. Curtea a fost sesizată ca urmare a admiterii recursului și desființării, în parte, a încheierii penale recurate, prin care s-a respins, ca inadmisibilă, cererea de sesizare a Curții Constituționale.

9. În motivarea excepției de neconstituționalitate, autorul acesteia apreciază că cele reținute prin Decizia nr. 302 din 4 mai 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 566 din 17 iulie 2017 sunt aplicabile *mutatis mutandis* și în cazul nereglementării în categoria nulităților absolute a cazului referitor la sesizarea instanței. Făcând referire la dispozițiile art. 197 alin. 2 și 3, ale art. 332 alin. 2 și ale art. 379 pct. 2 lit. b) teza a doua din Codul de procedură penală din 1968, apreciază că este deosebit de importantă identificarea cu exactitate a elementelor constitutive ale infracțiunii de către persoana acuzată. Susține că o informare detaliată, precisă și completă cu privire la acuzațiile formulate contra unei persoane este o condiție esențială a echității procedurii. Făcând referire la jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, arată că formularea acuzațiilor într-o manieră deficitară erodează însăși baza noțiunii de drept la apărare, care devine astfel un drept teoretic și iluzoriu, iar nu unul concret și efectiv. Apreciază că inculpații vor fi puși în situația de a răspunde unor acuzații vagi, amestecate, făcând imposibilă o apărare efectivă.

10. Arată că activitatea infracțională se împletește în mod curent cu fapte care nu au semnificație juridică, dar care fac parte din viața obișnuită a celor implicați, simpla redare a acestora, fără argumente legate de încadrarea lor în tipicitatea faptei, neputând constitui o reală informare asupra acuzației. Invocă Decizia nr. 599 din 21 octombrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 886 din 5 decembrie 2014, și jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, respectiv Hotărârea din 27 februarie 1980, pronunțată în Cauza *Deweer împotriva Belgiei*, Hotărârea din 15 iulie 1982, pronunțată în Cauza *Eckle împotriva Germaniei*, și Hotărârea din 25 iulie 2000, pronunțată în Cauza *Mattocchia împotriva Italiei*.

11. Apreciază că în cazul în care actul de sesizare nu descrie fapta în mod corect și complet se produce o vătămare ce nu poate fi înlăturată în alt mod, respectiv încălcarea dreptului la un proces echitabil și a dreptului la apărare. Mai mult, nereglementarea unui astfel de caz de nulitate absolută are drept consecință încălcarea dreptului la două grade de jurisdicție în materie penală. Prin urmare, apreciază că soluția legislativă cuprinsă în dispozițiile art. 281 alin. (1) din Codul de procedură penală, care nu reglementează în categoria nulităților absolute încălcarea dispozițiilor referitoare la sesizarea instanței, este neconstituțională prin raportare la dispozițiile art. 1 alin. (5) și ale art. 21 alin. (3) din Constituție, precum și la art. 6 paragraful 1 și 3 lit. a) și art. 2 din Protocolul nr. 7 din Convenție.

12. În ceea ce privește dispozițiile art. 4 din Legea nr. 255/2013, susține că din interpretarea acestora rezultă că actele îndeplinite înainte de intrarea în vigoare a Codului de procedură penală, fără respectarea dispozițiilor legale în vigoare la data îndeplinirii lor, nu rămân valabile, iar nulitatea actului efectuat înainte de intrarea în vigoare a legii noi poate fi invocată numai în condițiile noului Cod de procedură penală. Susține, în esență, că modificarea regimului nulităților determinată de succesiunea legislativă golește de conținut dreptul la apărare, astfel cum este reglementat de art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, aducând deopotrivă atingere principiului securității juridice și principiului previzibilității. Arată că, odată ce statul adoptă o soluție, aceasta trebuie să fie pusă în aplicare cu claritate și coerență pentru a evita pe cât posibil insecuritatea juridică și incertitudinea pentru subiecții de drept vizați. Face referire la Hotărârea din 1 decembrie 2005, pronunțată în Cauza *Păduraru împotriva României*, Hotărârea din 6 decembrie 2007, pronunțată în Cauza *Beian împotriva României (nr. 1)*, Hotărârea din 2 iulie 2009, pronunțată în Cauza *Jordan Jordanov și alții împotriva Bulgariei*, Hotărârea din 2 noiembrie 2010, pronunțată în Cauza *Ștefănică și alții împotriva României*, Hotărârea din 20 octombrie 2011, pronunțată în Cauza *Nejdet Sahin și Perihan Sahin împotriva Turciei*, și Hotărârea din 16 iulie 2013, pronunțată în Cauza *Remuszko împotriva Poloniei*.

13. În continuare, apreciază că dispozițiile art. 7 din Legea nr. 255/2013 încalcă prevederile art. 4 alin. (2) și ale art. 16 alin. (1) din Constituție, precum și art. 1 din Protocolul nr. 12 la Convenție. Susține că pentru fapte săvârșite în aceeași perioadă (anterior intrării în vigoare a noului Cod de procedură penală), tratamentul aplicat este diferit, în funcție de momentul procesual la care se află judecarea cauzei. Cu alte cuvinte, chiar dacă făptuitorii au săvârșit presupusa faptă în același timp, există o deosebire de tratament juridic între aceștia care nu se bazează pe un criteriu obiectiv și rezonabil, ci pe un criteriu aleatoriu și exterior conduitei persoanei, cum este celeritatea procedurilor. Invocă jurisprudența Curții Constituționale și a Curții Europene a Drepturilor Omului referitoare la principiul egalității cetățenilor în fața legii.

14. În concluzie, susține că este evident că soluția legislativă cuprinsă în art. 7 din Legea nr. 255/2013, care condiționează aplicarea legii noi de momentul procesual, este neconstituțională, generând un regim diferențiat între persoane care au săvârșit presupusele fapte de natură penală înainte de intrarea în vigoare a legii noi.

15. **Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul de 5 judecători — Penal 1** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Arată că dispozițiile criticate nu suferă din perspectiva respectării principiului legalității incriminării, prevăzută de art. 1 alin. (5) din Constituție, și al dreptului la un proces echitabil, consacrat atât de art. 21 alin. (3) din Legea fundamentală, cât și de art. 6 paragraful 1 din Convenția europeană a drepturilor omului și art. 47 alin. 2 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene.

16. În acest sens, face referire la Decizia nr. 554 din 19 septembrie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1013 din 21 decembrie 2017, și Decizia nr. 840 din 8 decembrie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 120 din 16 februarie 2016. Arată că instanța de contencios constituțional a reținut, în jurisprudența sa, că limitarea în timp a momentului până la care pot fi invocate nulitățile relative corespunde noii structuri a procesului penal, caracterizată prin introducerea de către legiuitor în cadrul acestuia, prin dispozițiile art. 342—348 din Codul de procedură penală, a camerei preliminare.

17. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, actul de sesizare a fost comunicat președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

18. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând actul de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

19. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

20. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 281 alin. (1) din Codul de procedură penală, ale art. 4 alin. (2) și ale art. 7 din Legea nr. 255/2013 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală și pentru modificarea și completarea unor acte normative care cuprind dispoziții procesual penale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 515 din 14 august 2013. Dispozițiile criticate au următorul conținut:

— Art. 281 alin. (1) din Codul de procedură penală:
„(1) Determină întotdeauna aplicarea nulității încălcarea dispozițiilor privind:

- a) *compunerea completului de judecată;*
- b) *competența materială și competența personală a instanțelor judecătorești, atunci când judecata a fost efectuată de o instanță inferioară celei legal competente;*
- c) *publicitatea ședinței de judecată;*
- d) *participarea procurorului, atunci când participarea sa este obligatorie potrivit legii;*
- e) *prezența suspectului sau a inculpatului, atunci când participarea sa este obligatorie potrivit legii;*
- f) *asistarea de către avocat a suspectului sau a inculpatului, precum și a celorlalte părți, atunci când asistența este obligatorie.”;*

— Art. 4 alin. (2) din Legea nr. 255/2013: *„Nulitatea oricărui act sau oricărei lucrări efectuate înainte de intrarea în vigoare a legii noi poate fi invocată numai în condițiile Codului de procedură penală.”;*

— Art. 7 din Legea nr. 255/2013: *„Cauzele aflate în curs de judecată în primă instanță în care s-a început cercetarea judecătorească anterior intrării în vigoare a legii noi rămân în competența aceleiași instanțe, judecata urmând a se desfășura potrivit legii noi.”*

21. Autorul excepției de neconstituționalitate susține că textele criticate contravin prevederilor constituționale cuprinse în art. 1 alin. (5), potrivit căruia în România, respectarea Constituției, a supremației sale și a legilor este obligatorie, art. 16 referitor la egalitatea în drepturi și art. 21 alin. (3), potrivit căruia părțile au dreptul la un proces echitabil și la soluționarea cauzelor într-un termen rezonabil. De asemenea, sunt invocate art. 6 paragraful 1 și paragraful 3 lit. a) din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și art. 2 din Protocolul nr. 7 la Convenție.

22. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că, în esență, autorul excepției apreciază că soluția legislativă cuprinsă în dispozițiile art. 281 alin. (1) din Codul de procedură penală, care nu reglementează în categoria nulităților absolute încălcarea dispozițiilor referitoare la sesizarea instanței, este neconstituțională prin raportare la dispozițiile art. 1 alin. (5) și ale art. 21 alin. (3) din Constituție, precum și la art. 6 paragraful 1 și 3 lit. a) și art. 2 din Protocolul nr. 7 din Convenție. Din această perspectivă, Curtea observă că, prin Decizia nr. 749 din 20 octombrie 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 72 din 22 ianuarie 2021, paragrafele 32—39, a reținut că rechizitoriul este reglementat la art. 327 lit. a), coroborat cu art. 329 din Codul de procedură penală, ca act de sesizare a instanței, emis de procuror, prin care acesta dispune trimiterea în judecată, dacă din materialul de urmărire penală rezultă că fapta există, că a fost săvârșită de inculpat și că acesta răspunde penal (a se vedea, în acest

sens, Decizia nr. 641 din 11 noiembrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 887 din 5 decembrie 2014, paragraful 28).

23. Curtea a apreciat că natura rechizitoriului trebuie analizată în corelație cu etapa procesuală a camerei preliminară, imediat următoare etapei urmăririi penale, în cadrul căreia acesta este supus controlului judecătorului de cameră preliminară. Curtea, făcând referire la Decizia nr. 802 din 5 decembrie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 116 din 6 februarie 2018, paragrafele 14—16, a reținut că obiectul procedurii camerei preliminară îl constituie verificarea, după trimiterea în judecată, a competenței și a legalității sesizării instanței, precum și verificarea legalității administrării probelor și a efectuării actelor de către organele de urmărire penală. Prin urmare, acesta se circumscrie unor aspecte referitoare la competență și la legalitatea fie a sesizării, fie a administrării probelor care fundamentează acuzația în materie penală. Curtea a reținut, totodată, că obiectivul acestei proceduri este de a stabili dacă urmărirea penală și rechizitoriul sunt apte să declanșeze faza de judecată ori trebuie refăcute, iar, în ipoteza începerii judecătii, de a stabili care sunt actele asupra cărora aceasta va purta și pe care părțile și ceilalți participanți își vor putea întemeia susținerile ori pe care trebuie să le combată. În aceste condiții, Curtea a constatat că legiuitorul a limitat la o fază distinctă de parcurs a procesului penal posibilitatea invocării excepțiilor referitoare la competența instanței, legalitatea sesizării, legalitatea administrării probelor sau legalitatea actelor efectuate de organul de urmărire penală, fază în care nu se stabilește vinovăția sau nevinovăția inculpatului. Consecința acestei limitări temporale este faptul că, după începerea judecătii, nu mai este posibilă restituirea cauzei la procuror, scopul reglementării fiind acela al asigurării soluționării cu celeritate a cauzelor penale. Astfel, Curtea a reamintit că faza procesuală a camerei preliminară are principala menire de a pregăti cauza în vederea exercitării funcției de judecată, astfel încât instanței de judecată îi rămâne să dezlege doar aspectele de fond ale acuzației, examenul de legalitate a rechizitoriului și a materialului de urmărire penală realizându-se de către judecătorul de cameră preliminară.

24. În continuare, în ceea ce privește cazurile de nulitate absolută, Curtea a observat că acestea sunt reglementate, în mod expres, la art. 281 alin. (1) lit. a)—f) din Codul de procedură penală, articol care prevede, la alin. (2), posibilitatea invocării nulității absolute, în ipotezele prevăzute la alin. (1) lit. a)—d), prin urmare în majoritatea acestor cazuri, în orice stare a procesului. Această manieră de reglementare, constând în dreptul invocării nulității absolute în orice etapă a unui proces, este de esență acestei categorii de nulități, prevederea în cuprinsul art. 281 din Codul de procedură penală a unor excepții de la regula anterior arătată fiind determinată de introducerea în cuprinsul procesului penal a etapei camerei preliminară, coroborată cu necesitatea soluționării cauzei într-un termen rezonabil, aspect reținut de Curtea Constituțională prin Decizia nr. 88 din 13 februarie 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 499 din 20 iunie 2019, paragraful 45.

25. De asemenea, dispozițiile art. 346 alin. (3) din Codul de procedură penală prevăd că judecătorul de cameră preliminară restituie cauza la parchet în următoarele situații: dacă rechizitoriul este neregularitar întocmit, iar neregularitatea nu a fost remediată de procuror în termenul prevăzut la art. 345 alin. (3) din Codul de procedură penală, dacă neregularitatea atrage imposibilitatea stabilirii obiectului sau limitelor judecătii; a exclus toate probele administrate în cursul urmăririi penale; procurorul solicită restituirea cauzei, în condițiile art. 345 alin. (3) din Codul de procedură penală, ori nu răspunde în termenul prevăzut de aceleași dispoziții. Ipotezele anterior enumerate obligă procurorul la realizarea unor noi acte de urmărire penală, care să permită refacerea sau completarea rechizitoriului restituit, potrivit cerințelor judecătorului de cameră preliminară. Complinierea neregularităților astfel constatate va avea ca efect pronunțarea de către judecătorul de cameră preliminară a uneia

dintre soluțiile prevăzute la art. 346 alin. (1), (2) sau (4) din Codul de procedură penală, soluții care prevăd începerea judecării.

26. Așa fiind, Curtea a constatat că reglementarea cazurilor de neregularitate a rechizitoriului drept caz de nulitate absolută ar determina prevederea de către legiuitor a unei proceduri care să permită restituirea cauzei la procuror în orice etapă a procesului penal, inclusiv în căile extraordinare de atac. Or, aceasta presupune realizarea unei noi structuri a etapelor procesuale, în contradicție cu politica penală exprimată de legiuitor prin introducerea procedurii camerei preliminare al cărei scop a fost tocmai evitarea posibilității restituirii cauzei la procuror ulterior acestei etape procesuale, în vederea asigurării celerității procesului penal, scop arătat în mod expres și în expunerea de motive la Proiectul de lege privind Codul de procedură penală (a se vedea PL-x nr. 412/2009).

27. Prin urmare, având în vedere că printr-o jurisprudență constantă s-a reținut constituționalitatea dispozițiilor ce reglementează camera preliminară, Curtea a constatat că prevederea nulității rechizitoriului drept caz de nulitate absolută, cu posibilitatea invocării acesteia, chiar și până la un moment determinat al procesului penal, dar ulterior camerei preliminare, reprezintă o soluție juridică contradictorie reglementării etapelor procesului penal prin Codul de procedură penală în vigoare, soluție ce nu are fundament constituțional.

28. Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine modificarea jurisprudenței mai sus invocate, atât soluția, cât și considerentele deciziilor mai sus invocate sunt valabile și în prezenta cauză.

29. În ceea ce privește excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 alin. (2) din Legea nr. 255/2013, Curtea observă că, prin Decizia nr. 24 din 3 februarie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 236 din 7 aprilie 2015, s-a mai pronunțat asupra constituționalității acestor dispoziții. Curtea a reținut că reglementarea în Codul de procedură penală a procedurii camerei preliminare are ca scop soluționarea cu celeritate a cauzelor penale, având în vedere că, potrivit Codului de procedură penală din 1968, începerea cercetării judecătorești era tergiversată de cererile și excepțiile formulate de părți, care aveau ca efect restituirea cauzelor la procuror, de multe ori după perioade lungi de timp de la data sesizării instanței. De aceea, art. 281 alin. (4) lit. a) și art. 282 alin. (4) lit. a) din Codul de procedură penală prevăd că nulitatea absolută reglementată la art. 281 alin. (1) lit. e) și f) și cea relativă prevăzută la art. 282 alin. (1), vizând încălcări ale drepturilor părților în faza de urmărire penală, pot fi invocate până la încheierea procedurii de cameră preliminară.

30. Curtea a observat că, spre deosebire de actuala reglementare, potrivit art. 197 alin. 4 din Codul de procedură penală din 1968, nulitatea relativă a actului putea interveni numai dacă încălcările dispozițiilor legale erau invocate în cursul efectuării actului, când partea este prezentă, sau la primul termen de judecată cu procedura completă, când partea lipsea la efectuarea actului, iar instanța lua în considerare din oficiu încălcările, în orice stare a procesului, dacă anularea actului era necesară pentru aflarea adevărului și justa soluționare a cauzei.

31. Curtea a făcut referire la jurisprudența sa, potrivit căreia normele procesual penale sunt guvernate de principiul aplicării imediate, acestea vizând atât cauzele în curs de urmărire penală, cât și cele aflate în etapa judecării. De altfel, acest aspect a fost statuat și de către Curtea Europeană a Drepturilor Omului, prin Hotărârea din 17 septembrie 2009, pronunțată în Cauza *Scoppola împotriva Italiei* (nr. 2), paragraful 110, prin care instanța europeană a arătat că dispozițiile art. 7 — *Nicio pedeapsă fără lege* din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale sunt aplicabile doar în privința normelor penale de incriminare și a celor care prevăd pedepse, în domeniul procesual fiind aplicabil principiul *tempus regit actum*.

32. Curtea a constatat că, în materie penală, în exercitarea legitimității sale constituționale de a adopta norme de procedură, conferită de art. 126 alin. (2) din Constituție, legiuitorul a înțeles să reconfigureze modalitatea de reglementare a exercitării căilor

de atac, instituind doar posibilitatea atacării cu apel a hotărârii primei instanțe. Totodată, legiuitorul, prin dispozițiile de lege tranzitorii, a prevăzut aplicarea acestei noi viziuni și asupra proceselor începute înainte de intrarea în vigoare a Codului de procedură penală aflate în faza judecării în primă instanță sau în apel. În această împrejurare, Curtea a observat că stabilirea competenței instanțelor judecătorești și instituirea regulilor de desfășurare a procesului, deci și reglementarea căilor de atac, constituie atributul exclusiv al legiuitorului. Astfel, Curtea a reținut, cu mai multe prilejuri, că acesta este sensul art. 129 din Constituție, text care face referire la „condițiile legii” atunci când reglementează exercitarea căilor de atac, ca, de altfel, și al art. 126 alin. (2) din Constituție, care, referindu-se la competența instanțelor judecătorești și la procedura de judecată, stabilește că acestea „sunt prevăzute numai de lege” (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 460 din 28 octombrie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.153 din 7 decembrie 2004).

33. Curtea a constatat că aplicarea în cadrul proceselor în curs a noii procesuale criticate reprezintă o concretizare a principiului aplicării imediate a legii noi, potrivit căruia legea nouă se aplică de îndată tuturor situațiilor care se vor constitui, se vor modifica sau se vor stinge după intrarea ei în vigoare, precum și efectelor viitoare ale unor situații juridice anterior născute, dar neconsumate la data intrării în vigoare a legii noi.

34. Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine modificarea jurisprudenței mai sus invocate, atât soluția, cât și considerentele deciziilor mai sus invocate sunt valabile și în prezenta cauză.

35. Referitor la dispozițiile art. 7 din Legea nr. 255/2013, Curtea constată că, prin Decizia nr. 773 din 28 noiembrie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 147 din 15 februarie 2018, și Decizia nr. 215 din 17 aprilie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 689 din 8 august 2018, a reținut că, potrivit art. 1 din Legea nr. 255/2013, prin dispozițiile acestui act normativ sunt reglementate situațiile tranzitorii ce rezultă ca urmare a intrării în vigoare a Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală. În ceea ce privește aplicarea legii procesual penale în timp, Curtea a reținut că aceasta este guvernată de principiul activității, ceea ce înseamnă că legea se aplică din momentul intrării în vigoare și până la momentul ieșirii sale din vigoare. Astfel, la aplicarea legii procesual penale nu se ia în considerare data săvârșirii infracțiunii, ci data la care se efectuează actul procesual sau procedural, chiar dacă procesul a fost început anterior intrării în vigoare a legii. Totodată, în situațiile tranzitorii, legea procesual penală veche poate avea efect ultraactiv, ceea ce înseamnă că dispozițiile ei pot rămâne aplicabile acțiunilor procesuale începute sub imperiul legii vechi, dar care se continuă sub imperiul legii noi.

36. În acest sens, în ceea ce privește cauzele aflate în curs de judecată în primă instanță, Legea nr. 255/2013 distinge în funcție de momentul procesual în care acestea se aflau la data intrării în vigoare a Codului de procedură penală. Astfel, în cazul în care, la data intrării în vigoare a legii noi, nu se începuse cercetarea judecătorească, cauzele aflate în curs de judecată în primă instanță au fost trimise, potrivit art. 6 din același act normativ, judecătorului de cameră preliminară, fiind soluționate de către instanța competentă potrivit legii noi, în acord cu regulile prevăzute de această lege. În ceea ce privește cauzele aflate în curs de judecată în primă instanță în care, la data intrării în vigoare a legii noi, se începuse cercetarea judecătorească, acestea rămân, potrivit art. 7 din Legea nr. 255/2013, în competența aceleiași instanțe, judecata urmând a se desfășura potrivit legii noi.

37. Curtea a reținut că, în materie penală, în exercitarea legitimității sale constituționale de a adopta norme de procedură, conferită de art. 126 alin. (2) din Constituție, legiuitorul, prin dispozițiile de lege tranzitorii, a prevăzut aplicarea acestei noi viziuni și asupra proceselor începute înainte de intrarea în vigoare a Codului de procedură penală. În această împrejurare, se poate constata că instituirea regulilor de desfășurare a procesului, deci și competența funcțională, după materie și după calitatea persoanei a instanțelor judecătorești, constituie atributul exclusiv al legiuitorului. Astfel, Curtea a reținut că

acesta este sensul art. 126 alin. (2) din Constituție, care, referindu-se la competența instanțelor judecătorești și la procedura de judecată, stabilește că acestea „sunt prevăzute numai de lege”.

38. Totodată, Curtea a observat că, odată începută cercetarea judecătorească, este firesc ca aceasta să rămână în competența instanței respective, iar împrejurarea că o astfel de cauză nu poate fi trimisă în procedura camerei preliminare nu are semnificația unei privări de drepturi a autorului câtă vreme aspectele ce țin de această procedură au fost deja dezlegate și câtă vreme, potrivit art. 346 alin. (7) din Codul de procedură penală, judecătorul de cameră preliminară care a dispus începerea judecării exercită și funcția de judecată în cauză. În acest context, Curtea a reținut că cercetarea judecătorească se circumscrie activității specifice desfășurate de instanța judecătorească, ce are ca scop stabilirea adevărului în cauza supusă judecării, motiv pentru care se administrează și se verifică toate probele existente la dosar, în așa fel încât să se ajungă la soluționarea legală și temeinică a cauzei respective. În doctrină s-a arătat că cercetarea judecătorească are ca obiect, în primul rând, readministrarea probelor care au fost strânse în cursul urmăririi penale, ca cerință a principiului nemijlocirii ședinței de judecată, în scopul perceperii directe, nemijlocite a probelor de către instanța de judecată. Nu este vorba însă de o simplă reproducere a probelor, ci de o administrare a lor în noi condiții de către instanța de judecată, cu participarea procurorului, a părților și a persoanei vătămate, sub controlul publicului asistent. Totodată, cercetarea judecătorească are ca obiect administrarea oricăror probe necesare în vederea lămuririi cauzei sub toate aspectele. Atât administrarea probelor strânse în cursul urmăririi penale, cât și administrarea probelor noi se realizează prin mijloacele de probă legale, obținute prin procedeele probatorii corespunzătoare caracterului public, oral și contradictoriu al judecării.

39. Astfel, în privința cauzelor aflate în curs de judecată în primă instanță, la care se referă dispozițiile art. 7 din Legea nr. 255/2013, la data intrării în vigoare a noii reglementări fusese depășit momentul citirii/prezentării succinte a actului de sesizare a instanței, cauza putându-se afla în oricare dintre momentele la care art. 323—342 din Codul de procedură penală din 1968 se referă. Or, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a statuat că principiul nemijlocirii este o garanție importantă în procesul penal în cadrul căruia observațiile făcute de instanță cu privire la comportamentul și credibilitatea unui martor pot avea consecințe importante pentru inculpat. Prin urmare, o modificare adusă compunerii instanței de judecată ulterior audierii unui martor important ar trebui să determine în mod normal o nouă audiere a martorului respectiv (Hotărârea din 18 martie 2014,

43. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Andrei Aurel Jean în Dosarul nr. 90/1/2019 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul de 5 judecători — Penal 1 și constată că dispozițiile art. 281 alin. (1) din Codul de procedură penală, ale art. 4 alin. (2) și ale art. 7 din Legea nr. 255/2013 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală și pentru modificarea și completarea unor acte normative care cuprind dispoziții procesuale penale sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul de 5 judecători — Penal 1 și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 8 iunie 2021.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Daniela Ramona Marițiu

pronunțată în Cauza *Beraru împotriva României*, paragraful 64). Curtea a constatat că, potrivit principiului nemijlocirii, într-o cauză penală, decizia ar trebui să fie luată de judecătorii care au fost prezenți pe parcursul întregii proceduri și al administrării probelor. Cu toate acestea, nu se poate considera că acest lucru constituie o interzicere a oricărei modificări în componența unei instanțe judecătorești în cursul unei cauze. Este posibil să apară factori administrativi sau procedurali foarte clari care pot face imposibilă participarea continuă a unui judecător la un caz. Pot fi luate măsuri pentru a se asigura că judecătorii care continuă judecarea cauzei au o înțelegere adecvată a probelor și a argumentelor, de exemplu, prin punerea la dispoziție a transcrierilor, în cazul în care credibilitatea martorului în cauză nu este contestată, sau prin organizarea unei reluări a argumentelor relevante sau a unor martori importanți în fața instanței nou-compuse (Hotărârea din 2 decembrie 2014, pronunțată în Cauza *Cutean împotriva României*, paragraful 61).

40. Având în vedere aceste aspecte, Curtea a reținut că, în principiu, pronunțarea soluției într-o cauză penală trebuie realizată de judecătorii care au fost prezenți pe parcursul întregii proceduri și al administrării probelor, schimbarea acestora pe parcursul soluționării cauzei fiind necesar a fi însoțită de anumite garanții (de exemplu, reaudierea unor martori etc.).

41. Raportând aceste considerente la cauza dedusă judecării, Curtea a constatat că aplicarea legii procesuale noi în toate cauzele, indiferent de momentul procesual la care acestea se aflau, ar fi determinat o modificare completă a compunerii instanței de judecată, cu consecința necesității reluării cercetării judecătorești și a tergiversării soluționării acestora. Or, punând în balanță toate aceste elemente, legiuitorul, în temeiul art. 126 alin. (2) din Constituție, a optat pentru aplicarea legii procesuale noi doar pentru cauzele în care, la data intrării în vigoare a noii reglementări, nu fusese începută cercetarea judecătorească, pentru cele în care se începuse cercetarea judecătorească legiuitorul optând pentru o ultraactivitate a legii procesuale vechi. Totodată, Curtea a constatat că aplicarea imediată a legii noi sau ultraactivitatea legii vechi, în temeiul art. 6 și art. 7 din Legea nr. 255/2013, are în vedere competența instanței de judecată și aplicarea sau nu a dispozițiilor referitoare la camera preliminară, judecata urmând să se desfășoare, în toate cazurile, potrivit legii noi. Or, indiferent de instanța competentă să judece cauza, inculpatul are la îndemână toate garanțiile procesuale prevăzute de Codul de procedură penală, care sunt aplicabile în egală măsură în fața tuturor instanțelor judecătorești.

42. Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine modificarea jurisprudenței mai sus invocate, atât soluția, cât și considerentele deciziilor mai sus invocate sunt valabile și în prezenta cauză.

ORDONANȚE ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

ORDONANȚĂ

privind reducerea impactului anumitor produse din plastic asupra mediului

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, precum și al art. 1 pct. VII.3 și 4 din Legea nr. 195/2021 privind abilitarea Guvernului de a emite ordonanțe,

Guvernul României adoptă prezenta ordonanță.

CAPITOLUL I

Obiective

Art. 1. — Obiectivele prezentei ordonanțe sunt de a preveni și de a reduce impactul anumitor produse din plastic asupra mediului, în special asupra mediului acvatic, și asupra sănătății umane, precum și de a promova tranziția la o economie circulară cu modele de afaceri, produse și materiale inovatoare și durabile, contribuind astfel la funcționarea eficientă a pieței interne.

CAPITOLUL II

Domeniul de aplicare

Art. 2. — (1) Prezenta ordonanță se aplică produselor din plastic de unică folosință enumerate în anexă, produselor fabricate din materiale plastice oxodegradabile și echipamentelor de pescuit care conțin plastic.

(2) În cazul în care prezenta ordonanță prevede norme care intră în conflict cu normele din Legea nr. 249/2015 privind modalitatea de gestionare a ambalajelor și a deșeurilor de ambalaje, cu modificările și completările ulterioare, și Legea nr. 211/2011 privind regimul deșeurilor, cu modificările și completările ulterioare, prezenta ordonanță prevalează.

(3) În cazul măsurilor de reducere a consumului, cerințele privind produsele, cerințele de marcare și răspunderea extinsă a producătorilor, prezenta ordonanță completează Legea nr. 249/2015 privind modalitatea de gestionare a ambalajelor și a deșeurilor de ambalaje, cu modificările și completările ulterioare, Legea nr. 211/2011 privind regimul deșeurilor, cu modificările și completările ulterioare, Legea nr. 201/2016 privind stabilirea condițiilor pentru fabricarea, prezentarea și vânzarea produselor din tutun și a produselor conexe și de modificare a Legii nr. 349/2002 pentru prevenirea și combaterea efectelor consumului produselor din tutun.

CAPITOLUL III

Definiții

Art. 3. — În sensul prezentei ordonanțe se aplică următoarele definiții:

1. „plastic” înseamnă un material constând dintr-un polimer, astfel cum este definit la art. 3 pct. 5 din Regulamentul (CE) nr. 1.907/2006, la care este posibil să fi fost adăugați aditivi sau alte substanțe și care poate funcționa ca o componentă structurală principală a produselor finale, cu excepția polimerilor naturali care nu au fost modificați chimic;

2. „produs din plastic de unică folosință” înseamnă un produs care este fabricat în întregime sau parțial din plastic și care nu este conceput, proiectat sau introdus pe piață pentru a realiza, în cadrul ciclului său de viață, mai multe cicluri sau rotații prin returnare la producător pentru a fi reumplut sau reutilizat în același scop în care a fost conceput;

3. „materiale plastice oxodegradabile” înseamnă materiale din plastic care conțin aditivi care, prin oxidare, duc la fragmentarea materialelor plastice în microfragmente sau la descompunerea chimică;

4. „echipamente de pescuit” înseamnă orice articole sau unelte care sunt utilizate în activitatea de pescuit sau în acvacultură pentru a viza, a captura sau a crește resurse biologice marine sau care plutesc la suprafața mării și care sunt utilizate cu scopul de a atrage și de a captura sau de a crește astfel de resurse biologice marine;

5. „deșeuri de echipamente de pescuit” înseamnă orice echipament de pescuit care intră sub incidența definiției deșeurilor de la art. 3, anexa nr. 1 pct. 9 din Legea nr. 211/2011 privind regimul deșeurilor, cu modificările și completările ulterioare, inclusiv toate componentele separate, substanțele sau materialele care au făcut parte din aceste echipamente de pescuit sau au fost atașate acestora atunci când acestea au fost aruncate în mare, inclusiv atunci când au fost abandonate sau pierdute;

6. „introducere pe piață” înseamnă prima punere la dispoziție a unui produs pe piața din România sau din celelalte state membre ale UE;

7. „a face disponibil pe piață” înseamnă orice tip de furnizare a unui produs spre distribuție, consum sau utilizare pe piața din România sau din celelalte state membre ale UE în cursul unei activități comerciale, fie în schimbul unei plăți, fie gratuit;

8. „standard armonizat” înseamnă un standard armonizat astfel cum este definit la art. 2 pct. 1 lit. (c) din Regulamentul (UE) nr. 1.025/2012 al Parlamentului European și al Consiliului din 25 octombrie 2012 privind standardizarea europeană, de modificare a Directivelor 89/686/CEE și 93/15/CEE ale Consiliului și a Directivelor 94/9/CE, 94/25/CE, 95/16/CE, 97/23/CE, 98/34/CE, 2004/22/CE, 2007/23/CE, 2009/23/CE și 2009/105/CE ale Parlamentului European și ale Consiliului și de abrogare a Deciziei 87/95/CEE a Consiliului și a Deciziei nr. 1.673/2006/CE a Parlamentului European și a Consiliului;

9. „producător” înseamnă:

a) orice persoană fizică sau juridică stabilită în România sau celelalte state membre ale Uniunii Europene care fabrică, umple, vinde sau importă în regim profesionist, indiferent de tehnica de vânzare utilizată, inclusiv prin contracte la distanță, astfel cum sunt definite la art. 2 pct. 7 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2014 privind drepturile consumatorilor în cadrul contractelor încheiate cu profesioniștii, precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative, și introduce pe piața din România produse din plastic de unică folosință, produse de unică folosință umplute sau echipamente de pescuit care conțin plastic, cu excepția persoanelor care desfășoară activități de pescuit astfel cum sunt definite la art. 4 pct. 28 din Regulamentul (UE) nr. 1.380/2013 al Parlamentului European și al Consiliului (22); sau

b) orice persoană fizică sau juridică stabilită în România sau într-unul din celelalte state membre ale Uniunii Europene sau într-o țară terță care vinde în regim profesionist, într-un alt stat membru al Uniunii Europene, direct către gospodării private sau către utilizatori care nu sunt gospodării private, prin intermediul unor contracte la distanță, astfel cum sunt definite la art. 2 pct. 7 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2014 privind drepturile consumatorilor în cadrul contractelor încheiate cu profesioniștii, precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative, produse din plastic de unică folosință, produse din plastic de unică folosință umplute sau echipamente de pescuit care conțin plastic, cu excepția persoanelor care desfășoară activități de pescuit, astfel cum sunt definite la art. 4 pct. 28 din Regulamentul (UE) nr. 1.380/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 11 decembrie 2013 privind politica comună în domeniul pescuitului, de modificare a Regulamentelor (CE) nr. 1.954/2003 și (CE) nr. 1.224/2009 ale Consiliului și de abrogare a Regulamentelor (CE) nr. 2.371/2002 și (CE) nr. 639/2004 ale Consiliului și a Deciziei 2004/585/CE a Consiliului;

10. „ambalaj” înseamnă ambalaje astfel cum sunt definite în anexa nr. 1 lit. c) din Legea nr. 249/2015 privind modalitatea de gestionare a ambalajelor și a deșeurilor de ambalaje, cu modificările și completările ulterioare;

11. „material plastic biodegradabil” înseamnă un material plastic care poate face obiectul descompunerii fizice, biologice, astfel încât să se descompună în final în dioxid de carbon (CO₂), biomasă și apă, și este, în conformitate cu standardele europene pentru ambalaje, recuperabil prin compostare și digestie anaerobă;

12. „instalații portuare de preluare” înseamnă instalații portuare de preluare, astfel cum sunt definite la art. 2 alin. (1) lit. e) din Ordonanța Guvernului nr. 20/2012 privind instalațiile portuare de preluare a deșeurilor generate de nave și a reziduurilor mărfii;

13. „produse din tutun” înseamnă produse din tutun astfel cum sunt definite la art. 2 lit. d) din Legea nr. 201/2016 privind stabilirea condițiilor pentru fabricarea, prezentarea și vânzarea produselor din tutun și a produselor conexe și de modificare a Legii nr. 349/2002 pentru prevenirea și combaterea efectelor consumului produselor din tutun;

14. „organizație care implementează răspunderea extinsă a producătorilor” — operator economic constituit în conformitate cu prevederile art. 1 alin. (1) din Legea societăților nr. 31/1990, republicată, cu modificările și completările ulterioare, sau potrivit prevederilor art. 1 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 26/2000 cu privire la asociații și fundații, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 246/2005, cu modificările și completările ulterioare, care implementează obligațiile privind răspunderea extinsă a producătorului pentru oricare dintre operatorii economici membrii sau clienți.

Semnificațiile termenilor: „deșeurii”, „schemă de răspundere extinsă a producătorilor”, „colectare”, „colectare separată”, „tratament” sunt cele prevăzute în anexa nr. 1 la Legea nr. 211/2011 privind regimul deșeurilor, cu modificările și completările ulterioare.

CAPITOLUL IV

Reducerea consumului

Art. 4. — (1) Pentru a realiza o reducere cantitativă măsurabilă a consumului de produse din plastic de unică folosință enumerate în partea A din anexa la prezenta ordonanță, operatorii economici care introduc pe piața națională aceste produse sunt obligați:

a) să reducă progresiv cantitățile introduse pe piață astfel: 5% pentru anul 2023, 10% pentru anul 2024, 15% pentru anul 2025 și 20% pentru anul 2026, raportat la anul 2022;

b) să declare anual la Administrația Fondului pentru Mediu cantitățile introduse pe piață în anul precedent celui în care raportează;

c) să raporteze anual măsurile adoptate pentru atingerea țintelor menționate la lit. a) către autoritatea publică centrală din domeniul mediului și autoritatea publică centrală din domeniul economiei, până la data de 1 februarie a anului următor celui în care s-a desfășurat activitatea.

(2) În termen de 6 luni de la data intrării în vigoare a prezentei ordonanțe autoritatea publică centrală din domeniul mediului, la inițiativa Administrației Fondului pentru Mediu, adoptă prin ordin de ministru modelul și conținutul formularului de declarație a produselor din plastic de unică folosință enumerate în partea A din anexa la prezenta ordonanță, produse introduse pe piață, precum și instrucțiunile de completare și depunere a acesteia.

(3) Operatorii economici care comercializează cu amănuntul produse din plastic de unică folosință enumerate în partea A din anexă, precum și operatorii economici care în scopul comercializării produselor proprii utilizează aceste produse sunt obligați:

a) să ofere consumatorului posibilitatea de a alege la punctele de vânzare alternative reutilizabile, alternative adecvate și durabile sau care nu conțin plastic;

b) să aplice un preț de vânzare pentru produsele din plastic de unică folosință furnizate;

c) să evidențieze distinct pe documentele de vânzare prețul produselor din plastic de unică folosință furnizate și să afișeze valoarea la loc vizibil la punctul de vânzare, pentru informarea consumatorilor finali.

(4) În scopul prevenirii generării de deșeurii produse după consumul produselor din plastic de unică folosință enumerate în partea A din anexa la prezenta ordonanță și pentru a promova o economie circulară cu modele de afaceri, produse alternative reutilizabile sau care nu conțin plastic și materiale inovatoare și durabile, autoritatea publică centrală din domeniul mediului și autoritatea publică centrală din domeniul economiei analizează și evaluează anual impactul asupra mediului și economiei al acestor produse pe durata ciclului de viață al acestora, inclusiv atunci când devin deșeurii, și eficiența implementării măsurilor prevăzute la alin. (1) și (3) și propun măsuri nelegislative sau legislative, proporționale și nediscriminatorii, raportate la impactul acestor produse asupra mediului și economiei, inclusiv restricții de comercializare a acestor produse, prin derogare de la art. 5 alin. (2) din Legea nr. 249/2015 privind modalitatea de gestionare a ambalajelor și a deșeurilor de ambalaje, cu modificările și completările ulterioare.

(5) Pentru o reducere ambițioasă și susținută a consumului de produse din plastic de unică folosință enumerate în partea A din anexa la prezenta ordonanță, în conformitate cu obiectivele generale ale politicii Uniunii în materie de deșeurii, în special de prevenire a generării de deșeurii, care să conducă la o inversare semnificativă a tendințelor de creștere a consumului acestor produse, măsurile legislative menționate la alin. (4) se înaintează de către autoritatea publică centrală din domeniul mediului sau autoritatea publică centrală din domeniul economiei către: autoritatea publică centrală pentru finanțe publice, autoritatea publică centrală pentru agricultură, autoritatea națională sanitară veterinară și pentru siguranța alimentelor și autoritatea publică centrală din domeniul educației, urmând ca aceste autorități să le elaboreze, în coinițiere cu instituțiile care înaintează propunerile, și să le înainteze Guvernului, în vederea adoptării, prin act normativ de nivel corespunzător.

(6) Măsurile adoptate în conformitate cu alin. (5) și în baza evaluării menționate la alin. (4) trebuie să conducă până în 2026, în comparație cu 2022, la o reducere cantitativă măsurabilă a consumului de produse din plastic de unică folosință enumerate în partea A din anexa la prezenta ordonanță.

(7) Pentru calcularea și verificarea reducerii consumului de produse din plastic de unică folosință enumerate în partea A din anexa la prezenta ordonanță autoritatea publică centrală din domeniul economiei aplică metodologia stabilită prin actul de punere în aplicare adoptat de Comisia Europeană în conformitate cu prevederile art. 4 alin. (2) din Directiva 2019/904/UE, în baza datelor furnizate de Administrația Fondului pentru Mediu.

(8) În termen de 12 luni de la data intrării în vigoare a prezentei ordonanțe, prin ordin comun al conducătorilor autorității publice centrale din domeniul mediului și al autorității publice centrale din domeniul economiei se aprobă Procedura de înregistrare la Administrația Fondului pentru Mediu a operatorilor economici:

a) care introduc pe piața națională alternative reutilizabile durabile sau care nu conțin plastic la produsele din plastic de unică folosință enumerate în partea A din anexa la prezenta ordonanță;

b) care introduc pe piață sticle PET care conțin plastic reciclat;

c) care introduc pe piață plastic reciclat pentru a fi încorporat în sticle PET.

Ordinul comun reglementează și modul în care autoritatea publică centrală din domeniul economiei are acces la datele raportate de către operatorii economici.

(9) Administrația Fondului pentru Mediu înregistrează operatorii economici menționați la alin. (8) într-un registru electronic național.

(10) Autoritatea publică centrală din domeniul mediului și autoritatea publică centrală din domeniul transporturilor integrează măsurile prevăzute la alin. (1) și (3) în planurile sau programul menționate la art. 11, cu ocazia primei actualizări

ulterioare a respectivelor planuri sau programe, în conformitate cu actele legislative relevante naționale și europene care reglementează respectivele planuri sau programe, sau în orice alte planuri sau programe elaborate special în acest scop.

(11) Autoritățile menționate la alin. (4):

a) descriu măsurile adoptate în temeiul alin. (1), comunică descrierea Comisiei și o pun la dispoziția publicului;

b) notifică Comisia Europeană cu privire la măsurile de reducere a consumului de produse din plastic de unică folosință enumerate în partea A din anexa la prezenta ordonanță, în conformitate cu Hotărârea Guvernului nr. 1.016/2004 privind măsurile pentru organizarea și realizarea schimbului de informații în domeniul standardelor și reglementărilor tehnice, precum și al regulilor referitoare la serviciile societății informaționale între România și statele membre ale Uniunii Europene, precum și Comisia Europeană, cu modificările și completările ulterioare;

c) monitorizează produsele din plastic de unică folosință enumerate în partea A din anexă, introduse pe piață și măsurile de reducere a consumului menționate la alin. (1) și (3) și prezintă Comisiei un raport privind progresele înregistrate, în conformitate cu art. 13 alin. (1), în vederea stabilirii de obiective cantitative obligatorii la nivelul Uniunii pentru reducerea consumului.

CAPITOLUL V

Restricții privind introducerea pe piață

Art. 5. — (1) La data intrării în vigoare a prezentei ordonanțe se interzice introducerea pe piață a produselor din plastic de unică folosință enumerate în partea B din anexa la prezenta ordonanță și a produselor fabricate din materiale plastice oxodegradabile.

(2) Nu fac obiectul restricționării menționate la alin. (1) următoarele produse:

a) bețișoarele de urechi, agitatoarele pentru băuturi, patele din plastic de unică folosință pentru uz medical, utilizate în scopuri medicale sau utilizate de un profesionist în sănătate în scopuri medicale;

b) bețișoarele din plastic de unică folosință utilizate de un prestator de servicii medico-legale sau în scopuri științifice (diagnostic, educațional sau în cercetare);

c) patele de plastic de unică folosință pentru uz medical, în scopuri medicale sau utilizate de un profesionist în domeniul sănătății pentru scopuri medicale, utilizate în casele de îngrijire, unități de învățământ, locuri de detenție.

CAPITOLUL VI

Cerințe legate de produs

Art. 6. — (1) Începând cu 3 iulie 2024 produsele din plastic de unică folosință enumerate în partea C din anexa la prezenta ordonanță, ale căror dopuri și capace sunt din plastic, pot fi introduse pe piață numai dacă dopurile și capacele rămân atașate de recipiente în timpul etapei de utilizare preconizată a produselor.

(2) De la data publicării în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene a standardelor armonizate care iau în considerare mai ales necesitatea de a asigura un nivel corespunzător de rezistență, fiabilitate și siguranță a dispozitivelor de închidere a recipientelor pentru băuturi, inclusiv pentru băuturile carbogazoase, produsele din plastic de unică folosință menționate la alin. (1) care sunt în conformitate cu respectivele standarde sau părți ale acestora sunt considerate a fi în conformitate cu cerința prevăzută la alin. (1).

(3) În sensul prezentului articol dopurile sau capacele metalice cu garnituri din plastic nu se consideră ca fiind fabricate din plastic.

(4) Cu privire la sticlele pentru băuturi enumerate în partea F din anexa la prezenta ordonanță:

a) începând cu 2025, sticlele pentru băuturi enumerate în partea F din anexa la prezenta ordonanță având drept componentă principală polietilentereftalatul, denumite „sticle PET”, trebuie să conțină plastic reciclat în proporție de cel puțin

25%, calculat ca medie pentru toate sticlele PET introduse pe piața națională;

b) începând cu 2030, sticlele pentru băuturi enumerate în partea F din anexa la prezenta ordonanță având drept componentă principală polietilentereftalatul, denumite „sticle PET”, trebuie să conțină plastic reciclat în proporție de cel puțin 30%, calculat ca medie pentru toate astfel de sticle introduse pe piața națională.

(5) Operatorii economici care introduc pe piață sticle PET pentru băuturi, enumerate în partea F din anexa la prezenta ordonanță, care conțin plastic reciclat, sunt obligați să comunice anual la Administrația Fondului pentru Mediu procentul de material reciclat din acestea, până la 25 februarie a anului următor raportării.

(6) Operatorii economici care introduc pe piață plastic reciclat pentru a fi încorporat în sticle PET sunt obligați să comunice anual la Administrația Fondului pentru Mediu cantitatea de material reciclat din acestea, până la 25 februarie a anului următor raportării.

(7) Fără a compromite igiena alimentară, siguranța alimentelor, bunele practici de igienă, bunele practici de fabricație, informarea consumatorilor, materialele și obiectele destinate să vină în contact cu produsele alimentare respectă prevederile Regulamentelor (CE) nr. 178/2002 (14), (CE) nr. 852/2004 (15) și (CE) nr. 1.935/2004 (16) ale Parlamentului European și ale Consiliului, precum și alte acte legislative relevante în materie de siguranță alimentară și igienă.

(8) Componentele utilizate la fabricarea materialelor și produselor din plastic de unică folosință enumerate în partea C din anexa la prezenta ordonanță se testează în laboratoare de încercări acreditate de către Asociația de Acreditare din România RENAR sau de alte organisme de acreditare la nivel european, în condițiile stabilite prin Regulamentul (CE) nr. 765/2008 al Parlamentului European și al Consiliului din 9 iulie 2008, de stabilire a cerințelor de acreditare, conform SR EN ISO/CEI 17025.

(9) Autoritatea centrală din domeniul economiei calculează și verifică obiectivele menționate la alin. (4), urmând normele stabilite în actele de punere în aplicare menționate la art. 6 din Directiva 2019/904, publicate în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene.

CAPITOLUL VII

Cerințe de marcare

Art. 7. — (1) La data intrării în vigoare a prezentei ordonanțe, fiecare produs din plastic de unică folosință enumerat în partea D din anexa la prezenta ordonanță care este introdus pe piață trebuie să poarte un marcaj clar, lizibil și care nu se poate șterge, plasat pe ambalajul acestuia sau direct pe produs, marcaj care informează consumatorii cu privire la:

a) opțiunile adecvate de gestionare a deșeurilor pentru produs sau mijloacele de eliminare a deșeurilor care trebuie să fie evitate pentru produsul respectiv, în conformitate cu ierarhia deșeurilor menționată la art. 4 alin. (1) din Legea nr. 211/2011 privind regimul deșeurilor, cu modificările și completările ulterioare;

b) prezența materialelor plastice în componența produsului și impactul negativ asupra mediului rezultat din aruncarea produsului sau din alte mijloace necorespunzătoare de eliminare a produsului.

(2) Marcarea prevăzută la alin. (1) respectă prevederile Regulamentului de punere în aplicare (UE) 2020/2.151 al Comisiei din 17 decembrie 2020 de stabilire a unor norme referitoare la specificațiile armonizate privind marcarea produselor din plastic de unică folosință indicate în partea D din anexa la prezenta ordonanță.

(3) Dispozițiile prezentului articol referitoare la produsele din tutun le completează pe cele prevăzute în Legea nr. 201/2016 privind stabilirea condițiilor pentru fabricarea, prezentarea și vânzarea produselor din tutun și a produselor conexe și de modificare a Legii nr. 349/2002 pentru prevenirea și combaterea efectelor consumului produselor din tutun.

CAPITOLUL VIII

Răspunderea extinsă a producătorilor

Art. 8. — (1) Până la 31 decembrie 2024 producătorii care introduc pe piață produsele din plastic de unică folosință enumerate în partea E secțiunile I și II din anexa la prezenta ordonanță trebuie să implementeze prin intermediul unei organizații răspunderea extinsă a producătorilor, potrivit art. 8 și 8a din Directiva 2008/98/CE.

(2) Până la 5 ianuarie 2023, producătorii care introduc pe piață produsele din plastic de unică folosință enumerate în partea E secțiunea III din anexa la prezenta ordonanță trebuie să implementeze răspunderea extinsă a producătorilor potrivit art. 8 și 8a din Directiva 2008/98/CE prin intermediul unei organizații sau individual pentru deșeurile proprii produse după consumul respectivelor produse.

(3) Pentru produsele din plastic de unică folosință enumerate în partea E secțiunea I din anexa la prezenta ordonanță, care intră sub incidența Legii nr. 249/2015 privind modalitatea de gestionare a ambalajelor și a deșeurilor de ambalaje, cu modificările și completările ulterioare, producătorii trebuie să acopere, în măsura în care nu sunt deja acoperite, următoarele costuri:

a) costurile legate de măsurile de sensibilizare menționate la art. 10 cu privire la produsele respective;

b) costurile de colectare a deșeurilor aferente produselor care sunt aruncate în sistemele publice de colectare organizate de autoritatea publică locală, inclusiv infrastructura și funcționarea acesteia, precum și ale transportului și tratării ulterioare a deșeurilor respective;

c) costurile de curățare a deșeurilor rezultate din respectivele produse aruncate în afara sistemului public de colectare, precum și ale transportului și tratării ulterioare a acestora.

(4) Pentru produsele din plastic de unică folosință enumerate în partea E secțiunile II și III din anexa la prezenta ordonanță, producătorii trebuie să acopere cel puțin următoarele costuri:

a) costurile legate de măsurile de sensibilizare menționate la art. 10 cu privire la produsele respective;

b) costurile de curățare a deșeurilor rezultate din aceste produse, aruncate în afara sistemului public de colectare organizat de autoritatea publică locală, precum și ale transportului și tratării ulterioare a respectivelor deșeuri;

c) costurile colectării și raportării datelor către autoritățile publice responsabile, în conformitate cu art. 8a alin. (1) lit. (c) din Directiva 2008/98/CE.

(5) Pentru produsele din plastic de unică folosință enumerate în partea E secțiunea III din anexa la prezenta ordonanță, producătorii trebuie să acopere în plus față de cele menționate la alin. (4) costurile de colectare a deșeurilor pentru acele produse care sunt aruncate în sistemele publice de colectare organizate de autoritatea publică locală, inclusiv infrastructura și funcționarea acesteia, precum și ale transportului și tratării ulterioare a respectivelor deșeuri.

(6) Costurile menționate la alin. (5) pot include crearea unei infrastructuri specifice pentru colectarea deșeurilor aferente acestor produse, cum ar fi recipientele adecvate pentru deșeuri în zonele în care se aruncă multe deșeuri, cu respectarea reglementărilor urbanistice aprobate și a normelor de igienă și sănătate publică privind mediul de viață al populației.

(7) Costurile menționate la alin. (3)—(6) nu trebuie să depășească costurile necesare prestării serviciilor menționate la respectivele alineate într-un mod eficient din punctul de vedere al costurilor și sunt convenite în mod transparent între operatorii publici și privați care gestionează deșeurile și autoritățile administrației publice locale.

(8) Costurile de curățare a deșeurilor menționate la alin. (3) lit. c) și alin. (4) lit. b), aruncate în afara sistemului public de colectare organizat de autoritățile administrației publice locale se limitează la activitățile întreprinse de autoritățile publice sau în numele acestora.

(9) Costurile prevăzute la alin. (3), (4) și (5) se stabilesc prin intermediul organizațiilor de la alin. (1) și (2).

(10) Autoritățile administrației publice locale au obligația să aplice costurile rezultate din calcularea taxei/tarifului pentru gestionarea deșeurilor.

(11) Obligațiile și responsabilitățile privind ambalajele sunt prevăzute în Legea nr. 249/2015 privind modalitatea de gestionare a ambalajelor și a deșeurilor de ambalaje, cu modificările și completările ulterioare.

(12) Producătorii de produse stabiliți în alt stat membru sau țară terță, care introduc produse pe teritoriul României, sunt obligați să numească o persoană fizică sau juridică stabilită pe teritoriul național drept reprezentant autorizat, în scopul îndeplinirii obligațiilor care îi revin unui producător în temeiul schemei de răspundere extinsă a producătorilor, menționate la alin. (1) și (2).

(13) Un producător care este stabilit pe teritoriul României, care comercializează produse din plastic de unică folosință enumerate în partea E din anexă și echipamente de pescuit care conțin plastic într-un alt stat membru în care nu este stabilit, desemnează un reprezentant autorizat în acel stat membru.

(14) Reprezentantul autorizat menționat la alin. (13) este persoana responsabilă de îndeplinirea obligațiilor producătorului respectiv, în temeiul prezentei ordonanțe, pe teritoriul acelui stat membru.

(15) Ministerul Agriculturii și Dezvoltării Rurale se asigură că sunt stabilite scheme de răspundere extinsă a producătorilor pentru toate echipamentele de pescuit care conțin plastic, introduse pe piața statului membru în conformitate cu art. 8 și 8a din Directiva 2008/98/CE.

(16) În termen de 12 luni de la data intrării în vigoare a prezentei ordonanțe, autoritatea publică centrală din domeniul pescuitului și acvaculturii și autoritatea publică centrală din domeniul mediului vor stabili printr-o hotărâre a Guvernului o cotă națională anuală minimă de colectare a echipamentelor de pescuit care conțin plastic abandonate în Marea Neagră, apele teritoriale române, în vederea reciclării.

(17) Cota națională menționată la alin. (16) este stabilită în baza unei analize elaborate de autoritatea publică centrală din domeniul pescuitului și acvaculturii și autoritatea publică centrală din domeniul mediului, cu consultarea autorităților publice implicate în implementarea cotei și creșterea gradului de reciclare a echipamentelor de pescuit.

(18) Autoritatea publică centrală din domeniul pescuitului și acvaculturii monitorizează echipamentele de pescuit care conțin materialele plastice introduse pe piață, precum și echipamentele de pescuit care conțin plastic abandonate și colectate și raportează Comisiei, în conformitate cu art. 13 alin. (2) din prezenta ordonanță, în vederea stabilirii de obiective cantitative obligatorii de colectare la nivelul Uniunii.

(19) Producătorii de echipamente de pescuit care conțin plastic, prin schemele de răspundere extinsă a producătorilor stabilite potrivit alin. (15), acoperă:

a) costurile de colectare separată a deșeurilor provenite de la echipamentele de pescuit care conțin plastic care au fost descărcate în instalațiile portuare de preluare adecvate în conformitate cu Directiva (UE) 2019/883 sau în alte sisteme de colectare care nu intră în domeniul de aplicare al respectivei directive;

b) costul transportului și al tratării ulterioare a acestora;

c) costurile aferente măsurilor de sensibilizare menționate la art. 10 în ceea ce privește echipamentele de pescuit care conțin plastic.

(20) Cerințele stabilite la alin. (19) completează cerințele aplicabile deșeurilor provenite de la navele de pescuit, din dreptul Uniunii privind instalațiile portuare de preluare.

(21) Producătorii de unelte de pescuit aplică standardele privind proiectarea uneltelor de pescuit conform principiilor economiei circulare, pentru a încuraja pregătirea lor în vederea reutilizării și pentru a facilita reciclarea lor la sfârșitul ciclului de viață, de la data publicării în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene a standardelor armonizate, în conformitate cu prevederile art. 8 alin. (9) din Directiva 2019/904.

CAPITOLUL IX

Colectarea separată

Art. 9. — (1) Autoritățile administrației publice locale de la nivelul unităților administrativ-teritoriale sau, după caz, al subdiviziunilor administrativ-teritoriale ale municipiilor, respectiv asociațiile de dezvoltare intercomunitară ale acestora, după caz, au obligația ca începând cu data de 1 ianuarie 2022 să organizeze, să gestioneze și să coordoneze un sistem public pentru colectarea separată a deșeurilor produse după consumul produselor din plastic de unică folosință enumerate în partea F din anexa la prezenta ordonanță, în vederea reciclării.

(2) Operatorii economici care introduc pe piață produse din plastic de unică folosință enumerate în partea F din anexa la prezenta ordonanță au obligația să asigure:

a) colectarea unei cantități egale cu 77% ca greutate a produselor de plastic de unică folosință introduse pe piață într-un anumit an, până în 2025;

b) colectarea unei cantități egale cu 90% ca greutate a produselor de plastic de unică folosință introduse pe piață într-un anumit an, până în 2029.

(3) Obligația de colectare prevăzută la alin. (2) se poate realiza prin intermediul unei organizații care implementează răspunderea extinsă a producătorului, individual pentru deșeurile proprii produse după consumul respectivelor produse sau printr-un sistem de garanție-returnare.

(4) Operatorii economici care introduc pe piața națională produse din plastic de unică folosință enumerate în partea F din anexa la prezenta ordonanță sunt obligați să declare anual la Administrația Fondului pentru Mediu cantitățile introduse pe piață și cantitățile colectate conform alin. (3).

(5) Completarea și depunerea formularului de declarație se fac în conformitate cu prevederile art. 4 alin. (2) din prezenta ordonanță.

(6) Produsele din plastic de unică folosință enumerate în partea F din anexa la prezenta ordonanță introduse pe piață sunt considerate ca fiind egale cu cantitatea de deșeuri generate de produsele respective, inclusiv sub formă de deșeuri, în același an.

(7) Autoritățile administrației publice locale de la nivelul unităților administrativ-teritoriale sau, după caz, al subdiviziunilor administrativ-teritoriale ale municipiilor, respectiv asociațiile de dezvoltare intercomunitară ale acestora, după caz, pun la dispoziția agenției județene pentru protecția mediului și agenției pentru protecția mediului București, anual, în format electronic, cantitățile colectate prin sistemele menționate la alin. (1), până la data de 30 aprilie a anului următor raportării.

(8) Operatorii economici menționați la alin. (2) și autoritățile menționate la alin. (1) utilizează metoda de raportare, calculare și verificare a datelor privind colectarea separată a deșeurilor de sticle de băuturi din plastic de unică folosință în conformitate cu actul adoptat de Comisia Europeană în temeiul art. 9 alin. (3) din Directiva 2019/904.

(9) Dispozițiile prezentei ordonanțe privind colectarea separată completează prevederile Legii nr. 211/2011 privind regimul deșeurilor, cu modificările și completările ulterioare, și ale Legii nr. 249/2015 privind modalitatea de gestionare a ambalajelor și a deșeurilor de ambalaje, cu modificările și completările ulterioare.

(10) Alin. (2) se aplică fără a aduce atingere art. 10 alin. (3) lit. (a) din Directiva 2008/98/CE.

CAPITOLUL X

Măsurile de sensibilizare

Art. 10. — (1) Autoritatea națională în domeniul pescuitului și acvaculturii și autoritatea publică centrală din domeniul mediului adoptă măsuri nelegislative sau legislative pentru a informa consumatorii și pentru a stimula comportamentul responsabil al consumatorilor, în vederea reducerii deșeurilor provenite de la produsele care fac obiectul prezentei ordonanțe.

(2) Producătorii de produse din plastic de unică folosință enumerate în partea G din anexă și producătorii de echipamente

de pescuit care conțin plastic adoptă măsuri pentru a informa consumatorii și utilizatorii cu privire la:

a) disponibilitatea alternativelor reutilizabile la produsele din partea G din anexa la ordonanță, a sistemelor de reutilizare și a opțiunilor de gestionare a deșeurilor existente pentru respectivele produse din plastic de unică folosință și pentru echipamentele de pescuit care conțin plastic, precum și cele mai bune practici în ceea ce privește buna gestionare a deșeurilor efectuată în conformitate cu art. 20 din Legea nr. 211/2011 privind regimul deșeurilor, cu modificările și completările ulterioare;

b) impactul asupra mediului al aruncării și al altor mijloace necorespunzătoare de eliminare a deșeurilor provenite din respectivele produse din plastic de unică folosință și a echipamentelor de pescuit care conțin plastic, în special asupra mediului marin;

c) impactul asupra rețelei de canalizare al mijloacelor necorespunzătoare de eliminare a deșeurilor provenite din respectivele produse din plastic de unică folosință.

(3) În vederea stimulării comportamentului responsabil al elevilor/studentilor în unitățile și instituțiile de învățământ, de la data intrării în vigoare a prezentei ordonanțe autoritatea centrală din domeniul educației, prin servicii publice deconcentrate, desfășoară activități de informare privind prevenirea generării deșeurilor, în general, și prevenirea și reducerea impactului produselor din plastic de unică folosință asupra mediului și sănătății umane, în particular.

CAPITOLUL XI

Coordonarea măsurilor

Art. 11. — (1) Fără a aduce atingere art. 4 alin. (1), autoritatea publică centrală din domeniul mediului și autoritatea publică centrală din domeniul transporturilor și infrastructurii se asigură că măsurile adoptate pentru punerea în aplicare a prevederilor prezentei ordonanțe fac parte integrantă și sunt în concordanță cu:

a) Programul de măsuri pentru atingerea stării ecologice bune a regiunii marine Marea Neagră, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 432/2020;

b) Planul național de management aferent porțiunii naționale a bazinului hidrografic internațional al fluviului Dunărea și Planurile de Management la nivel de bazine hidrografice/spații hidrografice aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 80/2011, conform art. 43 din Legea nr. 107/1996, cu modificările și completările ulterioare;

c) Planul național de gestionare a deșeurilor și Programul național de prevenire a generării de deșeuri aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 942/2017;

d) planurile de preluare și gestionare a deșeurilor, stabilite în temeiul Directivei (UE) 2019/883.

(2) Fără a aduce atingere art. 4 alin. (1), autoritatea publică centrală din domeniul economiei se asigură că măsurile adoptate pentru punerea în aplicare a prevederilor prezentei ordonanțe fac parte integrantă și sunt în concordanță cu programele din domeniile: politicile industriale, competitivitate, protecția consumatorilor, infrastructura calității și supravegherea pieței, mediului de afaceri, comerțului, antreprenorialului, pe care le gestionează în conformitate cu prevederile legii privind organizarea și funcționarea autorității publice centrale din domeniul economiei.

(3) Măsurile adoptate pentru punerea în aplicare a art. (4)—(9) trebuie să fie conforme cu dreptul Uniunii în domeniul alimentelor pentru a asigura respectarea igienei alimentare și siguranței alimentare.

CAPITOLUL XII

Specificații și orientări privind produsele din plastic de unică folosință

Art. 12. — (1) La stabilirea dacă un recipient alimentar este considerat a fi un produs din plastic de unică folosință în sensul prezentei ordonanțe, pe lângă criteriile menționate în anexa la prezenta ordonanță în ceea ce privește recipientele pentru

alimente, joacă un rol decisiv tendința ca acesta să devină deșeu datorită volumului sau dimensiunii sale, în special în ceea ce privește porțiile pentru o singură persoană.

(2) Autoritățile publice centrale și locale, inclusiv operatorii economici, aplică orientările Comisiei privind produsele din plastic de unică folosință în conformitate cu Directiva (UE) 2019/904 a Parlamentului European și a Consiliului privind reducerea impactului anumitor produse din plastic asupra mediului, publicate în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene nr. C 216/01 din 7.06.2021.

CAPITOLUL XIII

Sistemele de informații și raportarea

Art. 13. — (1) Pentru fiecare an calendaristic autoritatea publică centrală din domeniul mediului și autoritatea publică centrală din domeniul economiei transmit Comisiei un raport conținând următoarele:

a) date privind produsele din plastic de unică folosință enumerate în partea A din anexa la prezenta ordonanță, care au fost introduse pe piața națională în fiecare an, pentru a demonstra reducerea consumului în conformitate cu art. 4 alin. (1);

b) informații privind măsurile luate în sensul art. 4 alin. (1);

c) date privind produsele din plastic de unică folosință enumerate în partea F din anexă, care au fost colectate separat în fiecare an, pentru a demonstra atingerea obiectivelor de colectare separată în conformitate cu art. 9 alin. (2) lit. a) și b);

d) informații privind conținutul de material reciclat în sticlele pentru băuturi, enumerate în partea F din anexă, pentru a demonstra atingerea obiectivelor prevăzute la art. 6 alin. (4);

e) progresele înregistrate în reducerea cantitativă măsurabilă a consumului produselor din plastic de unică folosință enumerate în partea A din anexă la prezenta ordonanță.

(2) Pentru fiecare an calendaristic, autoritatea publică centrală din domeniul pescuitului și acvaculturii transmite Comisiei un raport conținând date privind echipamentele de pescuit care conțin plastic introduse pe piață și privind deșeurile de echipamente de pescuit colectate în statul membru, în fiecare an;

(3) Pentru fiecare an calendaristic, instituțiile din subordinea/coordonarea autorității publice centrale pentru protecția mediului cu atribuții în raportarea datelor și/sau informațiilor din domeniul deșeurilor transmit Comisiei un raport conținând date privind deșeurile produse după consumul produselor din plastic de unică folosință enumerate la secțiunea III a părții E din anexa la prezenta ordonanță, care au fost colectate prin sistemele prevăzute la art. 8 alin. (4), (5) și (6), calculate pe baza informațiilor referitoare la produsele din tutun cu filtre și filtre comercializate pentru a fi utilizate în combinație cu produse din tutun, introduse pe piața națională.

(4) Autoritățile menționate la alin. (1), (2) și (3) raportează Comisiei Europene datele și informațiile în format electronic, în termen de 18 luni de la sfârșitul anului de raportare pentru care acestea au fost colectate, și le pun la dispoziția publicului prin afișare pe pagina internet.

(5) Rapoartele menționate la alin. (1), (2) și (3) însoțite de raportul privind verificarea calității datelor și informațiilor raportate, se transmit Comisiei Europene în formatul stabilit de actele de punere în aplicare menționate la art. 13 alin. 4 din Directiva 2019/904, publicate în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene.

(6) Prima perioadă de raportare este anul calendaristic 2022, cu excepția alin. (1) lit. d) și alin. (3), pentru care prima perioadă de raportare este anul calendaristic 2023.

CAPITOLUL XIV

Sanțiuni

Art. 14. — (1) Încălcarea dispozițiilor prezentei ordonanțe constituie contravenții, dacă nu au fost săvârșite în astfel de condiții încât să constituie infracțiuni, și se sancționează după cum urmează:

a) cu amendă de la 3.000 lei la 6.000 lei, pentru persoanele fizice, și de la 20.000 lei la 40.000 lei, pentru persoanele juridice, în cazul nerespectării prevederilor art. 5 alin. (1), art. 9 alin. (2) și (4);

b) cu amendă de la 8.000 lei la 16.000 lei, în cazul nerespectării prevederilor art. 7 alin. (2);

c) cu amendă de la 16.000 lei la 30.000 lei, în cazul nerespectării prevederilor art. 7 alin. (1) și art. 10 alin. (2);

d) cu amendă de la 20.000 lei la 40.000 lei, în cazul nerespectării prevederilor art. 4 alin. (1) și (3);

e) cu amendă de la 5.000 lei la 15.000 lei, neîndeplinirea obligațiilor și responsabilităților ce le revin autorităților administrației publice locale, potrivit prevederilor art. 9 alin. (1).

(2) Constatarea contravențiilor prevăzute la alin. (1) și aplicarea sancțiunilor se fac de către personalul împuternicit al:

a) Autorității Naționale pentru Protecția Consumatorilor pentru art. 7 alin. (1) și (2), în relația dintre operatori economici și consumatori persoane fizice.

b) Gărzii Naționale de Mediu pentru art. 4 alin. (3), art. 5 alin. (1), art. 9 alin. (1) și art. 10 alin. (2).

c) Administrației Fondului pentru Mediu pentru art. 4 alin. (1), art. 9 alin. (2) și (4).

(3) Contravențiilor prevăzute la art. 14 le sunt aplicabile dispozițiile art. 28 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 180/2002, cu modificările și completările ulterioare.

(4) Dispozițiile referitoare la contravenții intră în vigoare la 30 de zile de la data publicării prezentei ordonanțe în Monitorul Oficial al României, Partea I, cu excepția prevederilor art. 7 alin. (1) și (2) care intră în vigoare la data publicării.

★

Prezenta ordonanță transpune în legislația națională Directiva 2019/904 privind reducerea impactului anumitor produse din plastic asupra mediului, publicată în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene (JOUE) seria L nr. 155/1 din 12.06.2019.

PRIM-MINISTRU
FLORIN-VASILE CÎȚU

Contrasemnează:

Ministrul dezvoltării, lucrărilor publice
și administrației,
Cseke Attila Zoltán

Ministrul afacerilor externe,
Bogdan Lucian Aurescu

Ministrul sănătății,
Ioana Mihăilă

Ministrul transporturilor
și infrastructurii,
Cătălin Drulă

Ministrul educației,
Sorin-Mihai Cîmpeanu

Ministrul agriculturii și dezvoltării rurale,
Nechita-Adrian Oros

Viceprim-ministru,
Kelemen Hunor

Ministrul mediului, apelor și pădurilor,
Tánczos Barna

Ministrul economiei, antreprenoriatului
și turismului,

Claudiu-Iulius-Gavril Năsui

PARTEA A

Produse din plastic de unică folosință reglementate de art. 4 privind reducerea consumului

1. Pahare pentru băuturi, inclusiv capacele acestora
2. Recipiente pentru alimente, cum ar fi cutiile cu sau fără capac, utilizate pentru a conține produse alimentare care:
 - a) sunt destinate consumului imediat, fie pe loc, fie la pachet;
 - b) sunt de regulă consumate din recipient;
 - c) sunt gata de consum fără a necesita o pregătire suplimentară, precum gătitul, fierberea sau încălzirea, inclusiv recipiente pentru alimente utilizate pentru meniuri de tip fast-food sau alte meniuri gata pentru consum imediat, cu excepția recipientelor pentru băuturi, a farfuriilor, a pachetelor și foliilor din material flexibil care conțin produsele alimentare

PARTEA B

Produse din plastic de unică folosință reglementate de art. 5 privind restricțiile referitoare la introducerea pe piață

1. Bețișoare pentru urechi, cu excepția cazului în care intră în domeniul de aplicare al Regulamentului (UE) 2017/745 al Parlamentului European și al Consiliului privind dispozitivele medicale, de modificare a Directivei 2001/83/CE, a Regulamentului (CE) nr. 178/2002 și a Regulamentului (CE) nr. 1.223/2009 și de abrogare a Directivelor 90/385/CEE și 94/42/CEE
2. Tacâmuri (furculițe, cuțite, linguri, bețișoare chinezești)
3. Farfurii
4. Paie pentru băuturi, cu excepția cazului în care intră în domeniul de aplicare al Regulamentului (UE) 2017/745 al Parlamentului European și al Consiliului privind dispozitivele medicale, de modificare a Directivei 2001/83/CE, a Regulamentului (CE) nr. 178/2002 și a Regulamentului (CE) nr. 1.223/2009 și de abrogare a Directivelor 90/385/CEE și 94/42/CEE
5. Agitatoare pentru băuturi
6. Bețe care se atașează baloanelor sau care sprijină baloane, cu excepția baloanelor de uz industrial sau pentru alte utilizări și aplicații profesionale, care nu sunt distribuite consumatorilor, inclusiv mecanismele acestor bețe
7. Recipiente pentru alimente, fabricate din polistiren expandat, cum ar fi cutiile cu sau fără capac, utilizate pentru a conține produse alimentare care:
 - a) sunt destinate consumului imediat, fie pe loc, fie la pachet;
 - b) sunt de regulă consumate din recipient;
 - c) sunt gata de consum fără a necesita o pregătire suplimentară precum gătitul, fierberea sau încălzirea, inclusiv recipiente pentru alimente utilizate pentru meniuri de tip fast-food sau alte meniuri gata pentru consum imediat, cu excepția recipientelor pentru băuturi, a farfuriilor, a pachetelor și foliilor din material flexibil care conțin produsele alimentare
8. Recipiente pentru băuturi fabricate din polistiren expandat, inclusiv dopurile și capacele acestora
9. Pahare pentru băuturi fabricate din polistiren expandat, inclusiv capacele acestora

PARTEA C

Produse din plastic de unică folosință reglementate de art. 6 alin. (1)–(4) privind cerințele legate de produs

Recipientele pentru băuturi cu o capacitate de până la 3 litri, și anume recipientele utilizate pentru a conține lichide, cum ar fi

sticlele pentru băuturi, inclusiv dopurile și capacele acestora, și ambalajele de băuturi compozite, inclusiv dopurile și capacele acestora, dar nu și:

- a) recipientele din sticlă sau metal cu dopuri și capace din plastic;
- b) recipientele pentru băuturi destinate și utilizate pentru alimentele destinate unor scopuri medicale speciale, astfel cum sunt definite la lit. (g) de la art. 2 din Regulamentul (UE) nr. 609/2013 al Parlamentului European și al Consiliului, care sunt în formă lichidă

PARTEA D

Produse din plastic de unică folosință reglementate de art. 7 privind cerințele de marcă

1. Absorbante, tampoane igienice și aplicatoare de tampoane
2. Șervețele umede, și anume șervețele preumezite de îngrijire personală și de uz casnic
3. Produse din tutun cu filtre și filtre comercializate pentru a fi utilizate în combinație cu produse din tutun
4. Pahare pentru băuturi

PARTEA E

I. Produse din plastic de unică folosință reglementate de art. 8 alin. (1) și (3) privind răspunderea extinsă a producătorilor

1. Recipiente pentru alimente, cum ar fi cutiile cu sau fără capac, utilizate pentru a conține produse alimentare care:
 - a) sunt destinate consumului imediat, fie pe loc, fie la pachet;
 - b) sunt de regulă consumate din recipient;
 - c) sunt gata de consum fără a necesita o pregătire suplimentară precum gătitul, fierberea sau încălzirea, inclusiv recipiente pentru alimente utilizate pentru meniuri de tip fast-food sau alte meniuri gata pentru consum imediat, cu excepția recipientelor pentru băuturi, a farfuriilor, a pachetelor și foliilor din material flexibil care conțin produsele alimentare
2. Pachete și folii din material flexibil care conțin produse alimentare destinate consumului direct din pachet sau folie fără preparare ulterioară
3. Recipientele pentru băuturi cu o capacitate de până la 3 litri, și anume recipientele utilizate pentru a conține lichide, cum ar fi sticlele pentru băuturi, inclusiv dopurile și capacele acestora, și ambalajele de băuturi compozite, inclusiv dopurile și capacele acestora, dar nu și recipientele din sticlă sau metal cu dopuri și capace din plastic.
4. Pahare pentru băuturi, inclusiv capacele acestora
5. Pungi de transport din plastic subțire, astfel cum sunt definite la art. 3 pct. 1c din Directiva 94/62/CE

II. Produse din plastic de unică folosință reglementate de art. 8 alin. (1) și (4) privind răspunderea extinsă a producătorilor

1. Șervețele umede, și anume șervețele preumezite de îngrijire personală și de uz casnic
2. Baloane, cu excepția baloanelor de uz industrial sau pentru alte utilizări și aplicații profesionale, care nu sunt distribuite consumatorilor

III. Alte produse din plastic de unică folosință reglementate de art. 8 alin. (2), (4) și (5) privind răspunderea extinsă a producătorilor

Produse din tutun cu filtre și filtre comercializate pentru a fi utilizate în combinație cu produse din tutun

PARTEA F

Produse din plastic de unică folosință reglementate de art. 9 privind colectarea separată și de art. 6 alin. (5) privind cerințele legate de produs

Sticlele pentru băuturi cu o capacitate de până la 3 litri, inclusiv dopurile și capacele acestora, dar nu și:

a) sticlele din sticlă sau metal pentru băuturi cu dopuri și capace din plastic;

b) sticlele pentru băuturi destinate și utilizate pentru alimentele destinate unor scopuri medicale speciale, astfel cum sunt definite la lit. (g) de la art. 2 din Regulamentul (UE) nr. 609/2013, care sunt în formă lichidă

PARTEA G

Produse din plastic de unică folosință reglementate de art. 10 privind măsurile de sensibilizare

1. Recipiente pentru alimente, cum ar fi cutiile cu sau fără capac, utilizate pentru a conține produse alimentare care:

a) sunt destinate consumului imediat, fie pe loc, fie la pachet;

b) sunt de regulă consumate din recipient;

c) sunt gata de consum fără a necesita o pregătire suplimentară precum gătitul, fierberea sau încălzirea,

inclusiv recipiente pentru alimente utilizate pentru meniuri de tip fast-food sau alte meniuri gata pentru consum imediat, cu excepția recipientelor pentru băuturi, a farfuriilor, a pachetelor și foliilor din material flexibil care conțin produse alimentare

2. Pachete și folii din material flexibil care conțin produse alimentare destinate consumului direct din pachet sau folie fără preparare ulterioară

3. Recipientele pentru băuturi cu o capacitate de până la 3 litri, și anume recipientele utilizate pentru a conține lichide, cum ar fi sticlele pentru băuturi, inclusiv dopurile și capacele acestora, și ambalajele de băuturi compozite, inclusiv dopurile și capacele acestora, dar nu și recipientele din sticlă sau metal cu dopuri și capace din plastic

4. Pahare pentru băuturi, inclusiv dopurile și capacele acestora

5. Produse din tutun cu filtre și filtre comercializate pentru a fi utilizate în combinație cu produse din tutun

6. Șervețele umede, și anume șervețele preumezite de îngrijire personală și de uz casnic

7. Baloane, cu excepția baloanelor de uz industrial sau pentru alte utilizări și aplicații profesionale, care nu sunt distribuite consumatorilor

8. Pungi de transport din plastic subțire, astfel cum sunt definite la art. 3 pct. 1c din Directiva 94/62/CE

9. Absorbante, tampoane igienice și aplicatoare de tampoane

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; 012329
 C.I.F. RO427282, IBAN: RO55RNCB0082006711100001 BCR
 și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 DTCPMB (alocat numai persoanelor juridice bugetare)
 Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, www.monitoruloficial.ro

Adresa Biroului pentru relații cu publicul este:
 Str. Parcului nr. 65, intrarea A, sectorul 1, București; 012329.
 Tel. 021.401.00.73, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72,
 e-mail: pierderiacte@ramo.ro, concursurifp@ramo.ro, convocariaga@ramo.ro

